

„See mõib küll nii olla, aga mina ei saa sest aru, miks tal sest nii lade meel on,“ ütles Mart isa sõnade peale.

„Aga seda mõin sulle ütelda,“ lisas isa juure, „et Anu küll kulda väärt tähtsat on. Mäti on ta lahke ja helde mu wasta olnud. Kui Anud ei oleks olnud, siis ei oleks meie wist ka meie endist maatükilest enam kätte jäetud, sest peremees oleks ise ära mõtnud, aga Anu seisis selle eest, et ta seda mitte ei teinud. Selle pärast armastawad teda wähesed inimesed ümber ringi, sest ta aitab ja trööstib, kus tal wähe mõimalik on, ja mõimalik on tal see, sest ta on rikka mehe ainus tütar ja südamest hää ja helde inimene nagu ingel.“

Wana mees oli üsna täis waimustust saanud Anud liites, ja Mardi süda hüppas sees, et tema pruuti isa nii täie suuga kiitis, teda koguni inglisk nimetas, ja see ingel pidi kord tema omaks saama, sest ta oli ju seda oma suuga lubanud. Mardi silmanägu hakkas uueste rõõmust hiilgama. Armastaw süda ei küsi esimesel silmapilgul sugugi takistuste järele, waid on rõõmus, et ta üleüldse armastab ja et armastadaw inime kiidetaw on. Mart palus nüüd weel wanemaid, et nad sest asjast kellelegi sõnast ei räägiks, mis need muidugi juba ise tarwis armastawad olemat. — — —

Waatame nüüd ka Anu poole, kuda tema käsi käis. Tema läks ka kodu, kus isa teda wasta mõttis ja oma juure kutsus:

„Tule nüüd sija Anu ja jutusta mulle, mis õpetaja jutluses ütles,“ ütles ta oma tütrele, kes muidugi warsti sõna kuulis ja jutluse nii hästi ära jutustas, kui talle just oli meele jäänud. Aga jutustamise ajal sai ka Anu isa pea aru, et Anu mitte nii hästi oma asja ei teinud, kui see wähest enne oli sündinud, ja peagi küsis isa tema käest:

„Kuule, Anu, mis sul täna wigu on, et sa mitte nii ei ole, kui sa enne ikka oled olnud? Su mõtted näilse koguni laiali olemat; kust see ometi tuleb? Seda ma ei ole ial ehne sinust näinud.“

Anu jäi esite wiivitades wait, sest ta ei julgenud ju seda asja sugugi isale jutustada. Wiimaks ütles ta natuke wärisewa häälega: „Oh, see ei ole midagi, mul sai teel natuke palaw, sest ep see tuleb, muust midagi.“

„Ei ma seda mitte usu,“ ütles isa, „et see üffi sest tuleb; sinu mõtted on wist ikka mujal. Ütle mulle, kas sa üffipäini mõi mõne teise seltsis kodu tulid kirikust?“

„Ei tulnud üffi,“ wastas Anu ja nägu läbi enesel wäga lõtendama.

„Kes siis ühes sinuga tuli?“ küsis isa ikka elawamalt.

„Sauna Mart sai minuga teel kokku, ja et meil üks tee oli, siis tulime ühes, seni kui kodu jõudsime,“ kostis tütar.

„Sauna Mart?“ küsis isa äkitselt ja walju häälega, „see meie saunamehe koolitatud poeg? Mõi temaga tulid! Ma ütlen sulle, Anu, hoia ennast tema eest! Tema on üks teiste inimeste ehitaja. Meie õpetaja herra ütles seda. Tema loeb ilmalikka ja jumalafartmata raamatuid ja zeitungisid ja mõtab omale nii palju julgust, et ta koguni wähest õpetaja jutluste üle kohut mõistab; kuda tohib niisugune noor mees seda teha? Mis ta on? Muud midagi kui wäese sauniku poeg, ei kodu ega kohta kuskil! Õpetaja herra ütles küll, et ta tihelkonnakoolis esimene õppiija ja tark poiss olnud, aga pärast on ta digelt teelt ära efsinud ja oma kooliwanemate ja õpetaja wastu tänamataks saanud. Ta läib wähest linnas ja mujal niisugustes seltsides, mis koguni ilmalikud on, ja Jumala sõnast ei ole talle küüalt. Ta läib ka tihti niisuguste meestega ümber, kes Sakste wastased on. Need mehed ei olla enam usklikudgi. Waadaku ta parem, et ta omale ametit ja teenistust leiab, aga ärqu pidagu niisugust pool-hulguse elu.“

Anu oli nende sõnade ajal, mis tema isa suust tuliwad, wähest tulipunnafeks, siis jälle kawatuks läinud. Reist sõnadest nägi ta selgeste ära, et tal wäga raske saaks olema, Marti, selle pruudiks ta ennast Jumala ees oli lubanud, päris omaks saada. See tundmine oli temale hirmus walus. Tema isa, kes teda armastas, oli selle läbi peaaegu tema wastafeks saanud. Siisgi ei tahtnud ta oma peigmeest mitte nii waba nime alla jätta, waid nii palju tema eest seista kui wähe mõimalik.

„Mart ei pea mitte hulguise elu,“ ütles ta isale. „Sa tead ometi isegi, et ta oma wanemate armas poeg on, nende juures elab ja nende eest hoolt ja muret kannab, sest et nad juba